

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίαν δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1926

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Ναί;... ψιθύρισε ὁ Ἀναμίτης.
— Μὲ τὸ μηχανήμα τοῦ Ταρδὶφ. ἐξα-

κολούθησε ὁ νέος, οἱ ἀκτίνες Χ διαπερνούν τὰ μέταλλα, ἐποιο-
δήποτε πάχος κι' ἂν ἔχουν.
Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀεζίζουν τί-
ποτε γιὰ σένα, ζῶν;

Ὁ Ἀναμίτης, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη διαμαρτυρία γιὰ τὰ κολακευτικά αὐτὰ ἐπι-
θετα, περιορίστηκε νὰ πει
μὲ τὴ βαθύτερη ὑποταγή:
— Εἰμαι στὴ διάθεση τοῦ
κυρίου μου γιὰ ὅ,τι μὲ δια-
τάξει.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ
νέος. Σοὺ δίνω προθεσμία
τρεῖς μῆνες... Ἄν ὡς
τότε, δὲν πᾶς νὰ καταθέ-
σεις στὸ σταθμὸ Γ τὸ μη-
χάνημα καὶ τὸ ἐρμηνευ-
τικὸ χειρόγραφο, θάρθουν
νὰ σὲ πιάσουν γιὰ νὰ σὲ
πᾶν στὸ Βοθμαγκό. Ἄν
χρειαστεῖς λεπτὰ, ζήτησε
ἀπὸ τὸν ταμῖα του...
Ἀντίο!

Ὁ Ἀναμίτης ἔκαμε μιὰ
ἀκόμη βαθύτατη ὑπόκλιση.
— Ἄλλος! εἶπε ὁ νέος
στὸν ὑπάλληλό του.

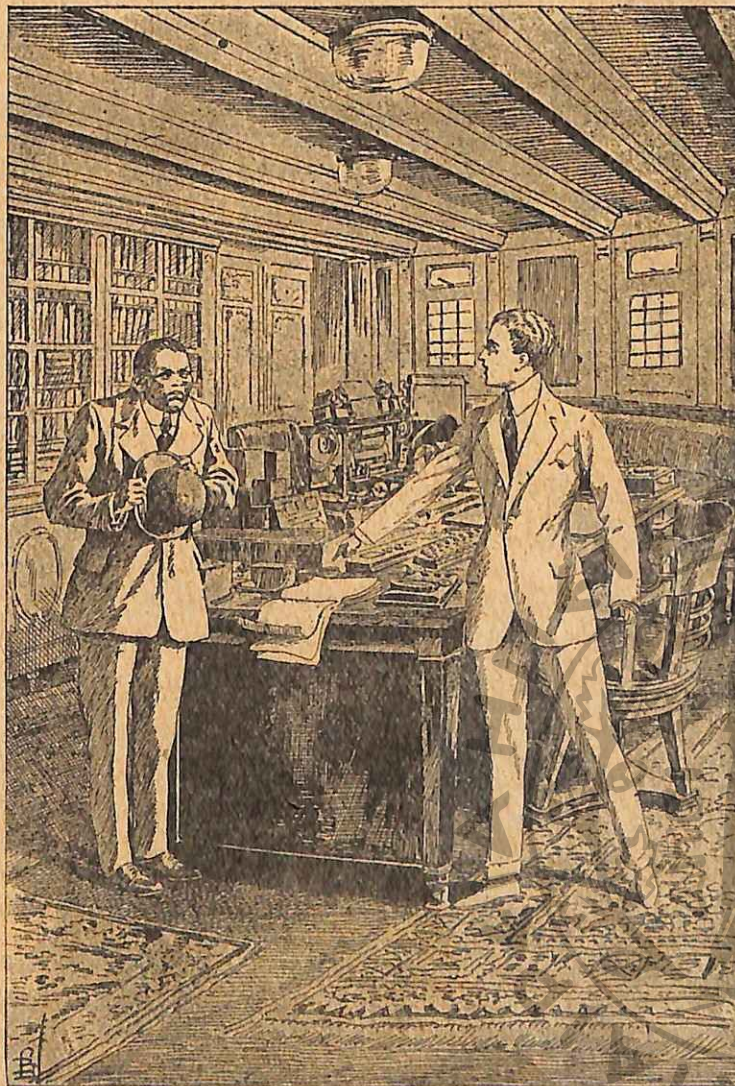
Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανα-
λήφθηκε ἑπτὰ φορές. Ἐ-
φτὰ φορές ὁ ἀρχηγὸς πῆ-
ρε ἀναφορὰ ἀπὸ πρόσωπα
ποὺ φαινόταν ὑπάλληλοι
του, καὶ τοὺς ἔδωσε ἐδη-
γίες καὶ προσταγές.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφερε
διακόσιες σαράντα χιλιάδες
φράγκα. Ὁ κύριος τοῦ πλοίου

πῆρε τὸ ποσὸ αὐτὸ καθὼς θάπερ' ἕνα
τσιγαρέτο.

Ἀφοῦ ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος ἐπι-
σκέπτης, ὁ νέος ἀναψ' ἕνα ἀνατολίτικο
σιγαρέτο καὶ καπνίζοντάς το, ψιθύρισε:
— Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα.

Ὑστερα χτύπησε τὸ κουδούνι κι' εὐ-
θὺς μπήκε ὁ ὑπάλληλός του.



«— Ἡλίθιε! κοίταξε αὐτὴ τὴν ἀναφορὰ!...» (Σελ. 33, στ. γ')

— Νὰ δάλουν ἀτμὸ ἀπόψε... Αὐριο
τὸ πρωὶ στὶς ἔξη σηκώνουμε ἀγκυρα.

— Κατεῦθ' νση;
— Βοθμαγκό.
— Ταχύτης;
— Δεκατέσσερις κόμβοι.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ ὑπάλληλος, ὁ νέος
φάνηκε ξαφνικὰ ν' ἀλλάζει ὄψη. Ἡ
σκληρὴ κι' αὐταρχικὴ του στάση πῆρε
τώρα μιὰ γλύκα, ποὺ πρὶν δὲ θὰ τὴν
ὑποπτευόταν κανένας. Πῆγε ὡς τὴν
πόρτα τῆς καμπίνας κι' ἔσυρε δυὸ χάλ-

κινους σύρτες. Βέβαιος πῶς
δὲν θὰ τὸν ἀνησυχούσε
κανένας, ἄλλαξε ἐλότελα
ὄρος, καθὼς ἕνας ἡθοποιὸς
ποὺ τελείωσε τὸ ρόλο του
καὶ γυρίζει στὰ παρασκή-
νια. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου
δὲν κοίταξε πῶς τὰ πολυά-
ριθμα μηχανήματα ποὺ βρι-
σκόνταν πάνω στὸ τραπέζι,
οὔτε τοὺς φακέλους μὲ τὰ
ἔγγραφα. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ
συρτάρι ἕναν καθρέφτη τοῦ
χειροῦ, κοιτάχτηκε κάμπο-
σην ὥρα μὲ ἱκανοποίηση, κι'
ὕστερα ἐπίσης τρεῖς φορές
ἕνα εἰδικὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί.

Σὲ λίγο μπήκε μιὰ γυ-
ναῖκα, ντυμένη σὰν καμα-
ριέρα μεγάλου ξενοδοχείου.
Μαύρη σεμιζέττα, ποδιὰ μὲ
τιράντες καὶ δαντελλένιο
σκούφο στὸ κεφάλι.

— Ἰωάννα, τὸ μπάνιο μου,
εἶπε ἀπλὰ ὁ νέος.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπο-
κρίθηκε ἡ καμαριέρα... Νὰ
σᾶς ἐτοιμάσω τὸ φόρεμα, ἢ
τὰ ἀντρικά ροῦχα σᾶς;

— Τὸ φόρεμά μου, τὸ μαύ-
ρο μὲ τίς πούλιες, ἀπάντησε
ἐκείνη, ποὺ ἔμετε τὴν εἶχα-
με πάρει γιὰ ἀντρα.

Ὅστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ
πλοίου ἦταν γυναῖκα! Ἡ
μυστηριώδης αὐτὴ ὑπαρξὴ
ποῦ, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κα-
μπίνας, φαινόταν ὅτι τὰ

διεύθυνε όλα, που είχε κάμει τον 'Ανναμίτη να τρέμει, που έδινε διαταγές δεξιά κι' αριστερά, σε ανθρώπους που τζακίζονταν να υπακούσουν, — το πρόσωπο αυτό, ήταν μια γυναίκα!

Τί έσήμαινε αυτό το μυστήριο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Ένας πλούσιος γυρεύει υπηρέτη

Τώρα και τρεις εβδομάδες, από τότε που είχε άφισει το σπίτι της οδο Φόρτια, ο Φραγκίσκος ζούσε την τραγική και χαρούμενη μαζί ζωή των παιδιών που τα βλέπουμε στις μεγαλουπόλεις να γυρίζουν στους δρόμους και να κάνουν διάφορες μικροδουλειές του ποδαριού.

Άλλοτε βρισκόταν στο γιαλό, περιμένοντας να βγάλουν τα ψάρια. Βοηθούσε να τα τοποθετήσουν στα πανέτρια κι' ύστερα τα φορτωνόταν στο κεφάλι και τα πήγαινε στην αγορά.

Έπαιρνε τότε ένα φράγκο, τότε δύο, τότε πέντε, κατά το κέφι του άφεντικού. Τις Κυριακές, πήγαινε στις έμπορομίες και βοηθούσε τους υπαθίριους πωλητές αναψυκτικών. «Νεράκι παγωμένο δώ!...»

Ήταν γερός, σέβλος κι' ευγενικός. Γιαυτό πάντα έδρισκε τέτοιες μικροδουλειές κι' έδωζε, έτι τουρτανες για να τρώει χωρίς να γίνεται πρότωμα κανενός.

Ένα πράγμα μόνο τον άνησυχούσε: Το μηχάνημα του πατέρα του, που τόχε άφισει στο φίλο του του Σωσθένη, γιατί δε μπορούσε βέβαια να το κουβαλεί στις προσωρινές και άλλόκοτες κατοικίες του. Μά για περισσότερη ασφάλεια, δεν είχε χωριστεί από τα χειρόγραφα. Τάχε ράψει μέσα σ' ένα πέτινο πανί και τάχε πάντα μαζί του, κρεμασμένα από μέσα σαν το σάκκο ενός ταχυδρόμου. Μερικοί φίλοι του το παρατήρησαν και τον ρωτούσαν κοροϊδευτικά τί θησαυρούς έκρυβε εκεί-μέσα. Μά αυτός δεν έδιδε σημασία σ' αυτά τα πειράγματα και ζούσε την πολυσχολή ζωή του, ως που ήρθε ένα άπροσδόκητο γεγονός να την αλλάξει.

Μια μέρα είχε πάει στην προκουαία, γιατί ένα μεγάλο βαπόρι της εταιρίας «Μεσσαζερί Μαριτίμ», ο «Παύλος Λεκάς», σήκωνε την άγκυρα και θάψευγε σε λίγο για την Ίνδοκίνα.

Η δουλειά πήγαινε καλά. Είχε μεταφέρει τις άποσκευές των ταξιδιωτών και ακολουθώντας τους, κατόρθωσε να τρυπώσει κι' αυτός στο πλοίο και να ιδεί τα πολυτελέτατα σαλόνια, που ήθελα τους του άναψε μέσα του τον πόθο των ταξιδιών πούναι γεμάτα περιπέτειες. Όταν γύριζε, ήταν βυθισμένος σε όνειροπολήσεις. Μπήκε σ' ένα μικρό μοναχικό μπάρ, να πιει μια μπύρα και να κοιμηθεί κάτι, γιατί ήταν τσακισμένος από τον κόπο και φορούσε της πείνας. Μόλις είχε αρχίσει να τρώει, είδε

να μπαίνει μέσα στο μπάρ ένα πρόσωπο ντυμένο κρυφά, που το παρουσιαστικό του έδειχνε πώς δεν ήταν από τους ταχτικούς πελάτες του μαγαζιού. Είχε κατεθεί από έν' αυτοκίνητο, που ο σωφέρ του φορούσε λινόρεα. Παράγγειλε ένα λικέρ, που δεν το άγγιξε καθόλου, στάθηκε στην πόρτα και κοίταξε δεξιά κι' αριστερά, σε να περίμενε κάποιον.

Σε λίγα λεπτά, έκανε νοήματα σε μια λευκή σιλουέτα, που φάνηκε στο δρόμο και διευθυνόταν προς το μπάρ. Ύστερα μπήκε πάλι μέσα στο μαγαζί μαζί μ' έναν μπετό 'Ανναμίτη, σαν αυτούς που όηρητοδν συνήθως στα πλοία που ταξειδεύουν στην Κίνα.

Ο Φραγκίσκος καθόταν στο γειτονικό τραπέζι, γι' αυτό μπόρεσε ν' ακούσει τη συνομιλία τους.

— Λοιπόν, σκέφθηκες, παιδί μου; ρώτησε ο εύπορος κύριος. Θα δεχθείς τις προτάσεις μου;

— Άδύνατο, μουσιέ, άδύνατο, έκαμε ο μπόυ, με την ήτση και τραγουδιστή φωνίτσα που έχουν οι 'Ανναμίτες. Έγώ, δεν μπορεί άφιση βαπόρι που φεύγει... 'Αν έσού έλεγε μίνα νωρίτερα, έγώ έδρισα άλλο μπόυ, άφισω στο βαπόρι... Τώρα, άργά.

Μά ο πλούσιος κύριος δεν άπελπίστηκε απ' αυτή την άπάντηση. 'Ηξερε τί δύναμη έχει το χρυσάφι.

— Άκου να σου πώ' μου μπήκε να σε πάρω ύπηρέτη. Κι' όταν μπη κάτι στο κεφάλι του Περικλή του Παπαγόπουλου, δε βγαίνει εύκολα.

— Μά, μουσιέ...

— 'Η ύπηρεσία σου μ' ευχαρίστησε στο τελευταίο μου ταξίδι με τον «Παύλο Λεκά» κι' όρκιστηκα να σε πάρω... Λέγε, έρχεσαι ή όχι;

— Άδύνατο, μουσιέ!

— Τριακόσια φράγκα το μήνα. Ταξίδια ολόένα, Παρίσι, Μασσαλία, Νίσα.

— 'Η πλούσια αυτή κι' έλκυστική προσφορά φάνηκε πώς εκλόνισε το μπόυ.

— 'Ε, μουσιέ, έγώ πάει μιλήσει με άλλο μπόυ, φίλο μου. 'Αν αυτό θέλει φύγει αντί για μένα, έγώ έρθει σε σένα ύπηρέτης.

— Να, μ' κάνει γρήγορα.

— Έσύ περιμένει έδώ δέκα λεπτά, έγώ γυρίσει φέρει άπάντηση.

Ο μπόυ βγήκε με σιωπηλό και μετρημένο βήμα, γιατί οι 'Ανναμίτες δεν τρέχουν ποτέ, εκτός από κείνους που το έπάγγελμά τους είναι να σέρνουν τα άμαξάκια που καλούνται «ποδπούς».

Ο Φραγκίσκος είχε βυθιστή σε σκέψεις.

— Να ένα μέσο, συλλογίζεταν, να φύγω και γώ με το βαπόρι 'Αν έδινε ο Θεός και δεν έδρισκε αντικατάστατη...

Τα δέκα λεπτά φάνηκαν ώρες ολάκερες στο φίλο μας. Τέλος ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο 'Ανναμίτης με πρόσωπο λυπημένο.

— Άδύνατο, μουσιέ... Συνάδελφος λείπει. Έγώ δε μπορεί άφιση βαπόρι.

Άκούοντας αυτά τα λόγια, ο Φραγκίσκος λίγο έλειψε να πηδήσει από τη χαρά του. Μά κρατήθηκε και, κρίνοντας κατάλληλη τη στιγμή, σηκώθηκε και προχώρησε θαρρετά προς τον πλοίο. Έλληνες και τον 'Ανναμίτη. Τους χαιρέτησε με τη μεγαλύτερη ευγένεια του κόσμου και είπε:

— Κύριοι, χωρίς να το θέλω, άκουσα τη συνομιλία σας. 'Αν μου επιτρέπετε, θα σας προτείνω έγω ένα μέσο, να έξοικονομηθούν τα πράγματα.

Ο πλούσιος Έλληνας κοίταξε περιεργα το παιδί αυτό, που έρχεται ν' ανακατωθή στις υποθέσεις του. Μά ο φίλος μας δεν τάχασε, παρά έξεκαλούθησε με την ίδια άταραξία:

— Δέχομαι έγώ ν' αντικαταστήσω στο πλοίο που θα φύγει, το μπόυ που θέλετε να τον πάρετε ύπηρέτη σας.

Ένα χαμόγελο οίκτου φάνηκε στο πλατύ πρόσωπο του 'Ανναμίτη.

— Μά έσύ δεν είσαι μπόυ. Είσαι Γάλλος! είπε.

— Έγώ μπόυ, άπάντησε ο Φραγκίσκος μιμούμενος το λεκτικό του 'Ανναμίτη, αν έσού δώσεις έμένα ρούχα σου.

Ο Παπαγόπουλος άρχισε να καταλαδαινή που ήθελε να καταλήξει το παιδί. Ο συνδυασμός του φαινότο, έξυπνος, άφου έξυπηρετούσε την επιθυμία του.

— Μά την πίστη μου! είπε, για χι; Όταν φορέση ρούχα μπόυ, μπορεί μια χαρά να πάρη τη θέση σου στο πλοίο.

Ο 'Ανναμίτης σήκωσε τους ώμους περιφρονητικά:

— Αυτός δεν ξέρει κάνει δουλειά.

Ο Φραγκίσκος πειράχτηκε. Να ή ώρ που δεν μπορούσε να γίνη καμαρότος ('Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Σαλεύει τον άστερισμό το μέγα μεσούλι: Σύρε το φύλλο το στερόν στον άσπρο ήμεροδείκτη.

Ξέρει, — τα φύλλα τα θαρρεί: και τα ψηφία του ξένα; είμαστε έμεις, τ' ίκοις; χωρίς τα ψέμματα — είμαστε ένα!

Κι' όνεμος, που λέν Καιρό, κι' ούδ' ήχος φανερώνει, μάς ξεφυλλίζει ένα σωρό τα φύλλα και τα στρώνει...

Το φύλλο στα όνειρα γλυστερά και πύει στα παραμύθια και τον καιρό, καιρό, μετρά ή ώρα που λείπει άλήθεια.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

(Συνέχεια και τέλος' 125 σελ. 31.)

Και είναι άδύνατο οι περιπατητά άνοκήπων να μη συναντήσουν κι' άλλες μικρές πεταλούδες, που έχουν όλο το σώμα γλυκύτατα ούρανι με χρυσές άνταύγειες. Και άκόμη να μην τραβήξουν την περιέργειά τους δυο μεγάλα είδη, πολύ περιεργα, γιατί στα κάτω τους φτερά έχουν συνέχεια σαν δυο κουπιά, ή μια με άσπρο φόντο, ή άλλη με κίτρινο, και με περιεργότατες ραβδώσεις. Σ' αυτές ή Ζωολογία, δεν ξέρω γιατί, έχάρισε τα όνόματα των δυο γιών του Άσκληπιού, Ποδαλίρειος και Μαχάων.

Υπάρχει όμως σ' αυτή την οικογένεια, με το ίδιο σχήμα και με τα ίδια κουπιά, — άφαντάστου όμορφιάς μενεξελιά με χρυσές λάμψεις και με κίτρινο, χρυσό περιθώριο, — και ένα άλλο είδος πεταλούδας, που ή Επιτήμη της έδωσε το όνομα που περισσότερο από κάθε άλλο ταιριάζει στην άούγκριτη όμορφιά της: το όνομα του 'Απόλλωνος, (papilio Apollo). 'Αλλά γι' αυτή χρειάστηκε να κάμω πολλές έκδρομες στις πλαγιές της Πεντέλης, για να λάβω τη χαρά να βρω μια σε κάποια ρεματιά...

Β'.

Για όλα τα είδη, έκατοντάδες από αυτά, χρειάζονται κόποι πολλοί για να καταρτίση κανείς μια ύποφερτη συλλογή. Ο άναγνώστης όμως που δεν του είναι άδιάφορες οι όμορφιές της Φύσης, μπορεί να κάμει μια έπίσκεψη στο Ζωολογικό Μουσείο. Στις βιτρίνες του, κάθε άλλο παρά πλούσιες δυστυχώς, υπάρχουν μερικά είδη, χαρά των όφθαλμών. Ίδιως κάποια είδη που, όταν τα βλέπεις από δεξιά, παίρνουν άλλο χρώμα οι άριστερές φτερούγες, και όταν από αριστερά, άλλο χρώμα οι δεξιές.

Τι έκδρομες και τί κόπους μου έστοίχισε ή συλλογή μου, που περιλάμβανε άπάνω από διακόσια είδη!

Το περισσότερο μ' έδασάνιζε πώς να άποκτώ νυχτερινές πεταλούδες. Όλίγες από αυτές βρίσκονται μέσα σε πυκνά και ύγρά φυλλάμματα. Ένα θαυμάσιο είδος βρήκα μόνο στους κισσούς που σκεπάζουν τον τοίχο του υδρόμυλου δίπλα στο μοναστήρι της Πεντέλης, όπου είναι έν' άφάνταστα ποιητικό τοπίο για άκουαρελλίστα ζωγράφο.

Τα περισσότερα νυχτερινά είδη είχα άποκτήσει με τη μέθοδο αυτή: Είχα την ύπομονή, — ύπομονή μεγαλύτερη από του 'Ιώδ, — όταν στις έκδρομές μου έδρισα κάμπιες από νυχτερινά είδη (και γνωρίζονται, γιατί αυτές δεν έχουν χνοόδι και μαλλιά), άπάνω σε φυτά, να τις παίρνω μαζί μου, να παίρ-

νω κι' από αυτό το φυτό, και να τις τρέφω όσο που να σχηματίσουν το κουκούλι. Και με τί άνυπομονησία περιμένα τότε ήμέρες, για να ιδώ τί πεταλούδα θα βγή!

Πολλές φορές έπέτυχα είδη ώραία: Μια πολύ μεγάλη σταχτιά με στίγματα ποικιλόχρωμα, και με ιδιαίτερο χαρκτηριστικό από μια μαύρη βούλα σε κάθε φτερό σα μάτι, που ο καλός μου φίλος Προκόπιος Άνδερμάγερ μου έλεγε, ότι οι Γερμανοί την ονομάζουν «της νύχτας τα μάτια» (Nacht Auge). Μια άλλη, σπανιότατη και αυτή, από την οικογένεια των Βομβυκοειδών (bombycides), που σ' αυτήν άνήκει και ο μεταξοκόλληξ, κι' έχει στη μέση του μαύρου της κορμιού ζωγραφισμένη μια νεκροκεφαλή βυθικήτρινη.

Άλλά πολλές φορές έπάθαινα πολύ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Από ήμέρες κατά συνέχεια, οι δεσποινίδες Παριασάνου, σκυμμένες στο μεγάλο τους τραπέζι, έγραφαν με κόπο και με λύπη.

Έκαμαν έτσι άπάνω από τριακόσια γράμματα, — γιατί τόσοι ήταν οι καλεσμένοι τους στην πόλη και στα περίχωρα, — που τους πληροφορούσαν ότι ο Λευκός Χορός της 15 'Απριλίου δεν θα γινόταν και τους ζητούσαν συγγνώμη για την άθέλητη αυτή άναβολή.

Ήταν «άνωτέρα βία», δεν μπορούσαν να κάμουν διαφορετικά.

Έπειτα φώναξαν το μικρό τους υπηρέτη, τον Φίξ-Φόξ, και του έδωσαν



δλα εκείνα τα γράμματα να τα μοιράση στα σπίτια, καθένα κατά την έπιγραφή του. Τού έδωσαν άκόμα να συντροφιά κι' ασφάλεια τον άμαξά τους, τον Φακή, που είχε κάνει σιραιιώτης κι' ήξερε από πειθαρχία και παλληκαριά. Κι' ή δεσποινίς Όλυμπία, ή μεγαλύτερη, δούστησε και στους δυο να κάμουν τη διανομή εύδυνείδητα, αλλά νάχουν το ρού τους και στην άροκούδα...

Ο Φακής, ο παλιός σιραιιώτης, για καλό και για κακό, πήρε μαζί του και το τουφέκι του. Κι' είπε πώς δε φοβόταν καθόλου και νάναι ήσυχες οι κυρίες.

Φοβόταν όμως από μέσα του. Κι' άκόμα περισσότερο φοβόταν ο μικρός Φίξ-Φόξ. Θα γύριζαν όλη την πόλη, θα πήγαιναν και στα περίχωρα, στα προάστεια, στην έξοχή. Κι' αν άπαντούσαν πουθενά την 'Αράπα, τί θα της έκανε το παλιοτούφεκο του Φακή;...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΓΙΟ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Φορτωμένος, ο Άγιο-Βασίλης θα φτάσει την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στην πολιτεία άργα κατά το βράδυ.

Παγωμένος απ' το κρύο, γεμάτος χιόνια, με βαριά κουρασμένα βήματα θα περάσει και τα τελευταία χωράφια μέσ' στο σκοτάδι κι' όταν πιά θα σιωπώνει στην πολιτεία, θα καθήσει λίγες στιγμές πάνω σε μια πέτρα να ξεκουραστή, θα ξεφορτώσει απ' τον ώμο του το μεγάλο σακκί με τα δώρα που φέρνει στα παιδιά και θα κοιτάξει με τα άσθενα γερρασμένα μάτια του την πολυδουρη κι' δολφωτη πολιτεία πέρα.

Έκει, — συλλογιέται — έναν δολκλήρο τώρα χρόνο, τόν προσμένουν άνοπομονα τα παιδιά να τους φέρη τα δώρα του. Τη νύχτ' αυτή τα περισσότερα στη γλυκιά άναμνη θάγρυπνουνε, πολλά ματάκια θα τρίβονται απ' τη νύστα κι' άλλα, κουρασμένα, θα κλείσουν και των γαλήνιων όνειρων ή πλάνη θα τάνοιξει σε λίγο μέσα σε κόσμους γεμάτους όμορφιά και φώς.

Γι' αυτό το καλό γεροντάκι δε λογάρισε κόπους, δε λογάρισε τα χιόνια και ξεκίνησε, όπως κάθε χρόνο και τώρα, απ' τη μακρινή του πατρίδα, την Καισαρεία, να πραγματοποιήσει έλους τους πόθους των μικρών του φίλων, να δώσει άπθνα παιχνιδάκι στο κάθε παιδάκι κατά την επιθυμία που θάχει το καθένα. Θα σιωπώνε σιγά-σιγά μ' την ξυπνήσει όσα παιδιά κουρασμένα κοιμούνται στα κρεβατάκια τους, και θα φήσκει πλάι τους το δώρο του, — ξέρει τόσο καλά ο Άγιο-Βασίλης τί άρσσει στο καθένα!

Κι' έτσι, από σπίτι σε σπίτι, άφου δώσει τα δώρα του στα παιδιά, άφου πέρει για μια στιγμή στ' όνειρο του φτωχούλη όρφανού την πεθαμένη του μαμμά να το φιλήσει, άφου συμπονέσει τα χλωμά προσφυγάκια που μακρυά απ' την πατρίδα τους φτωχοζούνε στην ξενιτειά, θα φτάσει και στο δικό μας το σπίτι.

Θα χτυπήσει στην πόρτα μας με το χοντρό του ραβδί και, σαν έμεις με λαχτάρα τάνοιξουμε, θάνέδει ένα ένα, με κόπο, τα σκαλιά και θάρθει κοντά μας να καθίσει στην τραπεζαρία που 'ναι άναμμένο το τζάκι.

Οί καρέκλες θα φιλοξενήσουν και πάλι τους παλιούς τους γνωρίμους, όλα τ' αγαπημένα μας πρόσωπα που λείπουν καιρό τώρα απ' το σπίτι, κι' ή συντροφιά μας θα είναι πιά τέλεια. Ο μικρός άδερφός θα βρεθ' ή πάλι στην ψηλή του καρέκλα καθισμένος, — αύτες τις μεγάλες γιορτές πάντα ο φύλακας του Παραδείσου τόν άφίνει νάρχεται για λίγες στιγμές να μάς βλέπει, — κι' ή καλή μας γιαγιά, που πήγε κι' αυτή

να βρ'η τόν μικρό άδερφό να του κρατάει συντροφιά, θα καθίσει στην παλιά πολυθρόνα.

Κι' όλοι θα προσμένουμε, στ' άναμμένο το τζάκι κοντά, ν' άκούσουμε τις περιπέτειες του καλού Άγιο-Βασίλη. Και θάρθουν μεσάνυχτα βαθιά που στο τζάκι μας ή φωτιά θάχει σβύσει, κι' όλοι μας κουρασμένοι θάχουμε στις καρέκλες μας άποκοιμηθ'η. Τότε ο Άγιο Βασίλης θα σηκωθ'η κι' άθόρυβα, μ'ήν ξυπνήσει κανένα και τόν κάνει να λυπηθ'η που θα δ'η τη γιαγιά και το μικρόν άδερφό να φεύγουνε πάλι, θα τους πάρει να του κάνουνε συντροφιά, μέχρι τη στιγμή που θα χωρίσουν για να πάρουν το δρόμο τους χωριστά, και θα φύγουνε κι' οί τρεις τους μαζί.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΒΡΑΔΥ

Τί βαρύ πούναι το βράδυ
Και συλλογισμένο!
Μες στο σπίτι, το κλεισμένο
Να πυκνώσει το σκοτάδι
Περιμένο!..

Τους έρημικούς μουσκεύει
Δρόμους ή βροχή
Σε μια εικόνα έμπρός φτωχή
Μια φλογιτ' άχνη χορεύει
Μοναχή!..

Κι' ή βροχή το παραθύρι
Πού ραντίζει,
Σιγαλά όπως μουρμουρίζει,
Μοιάζει μάννα πούχει γύρει
Και με νανουρίζει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από
τον κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στο ψυχρό του βλέμμα φάνηκε μια άστραπή, συγκρατήθηκε όμως γρήγορα, κοιτάζοντας από ψηλά το παιδί και τη μπόννα του. Έπειτα πλησίασε τους άλλους, που είχαν τραδηχτεί κοντά στη φωτιά.

Η Κωσταντίνα βρήκε πολύ «περήφανο» αυτό τόν κύριο Νταρζαντόν. Στόν Τζάκ όμως προξένησε μιάν άπροσδιόριστη έντύπωση σαν άντιπάθεια και σά φόβο.

Άπ' όλους εκείνους που βρισκόταν εκεί-μέσα, το παιδί έμελλε να υποφέρη πολλά. μ' απ' αυτόν τα περισσότερα. Θάλεγε πώς το προαισθανόταν. Μόλις τόν είδε να μπαίνει, το ένστικτό του μάντεψε τόν «έχθρο» κι' όταν το σκληρό εκείνο βλέμμα διασταυρώθηκε με το δικό του, του πάγωσε την καρδιά.

Ω, πόσες φορές, στη θλιμμένη ζωή του, ο Τζάκ θάπαντούσε αυτό το βλέμμα, απ' αυτά τ' άχνογάλανα μάτια, τά

κοιμισμένα κάτω από βαριά βλέφαρα, μα πού τα ξαφνικά ξυπνήματά τους είχαν τη φοβερή λάμψη του άτσαλιού! Όνομάζουν τα μάτια παράθυρα της ψυχής, αλλά τα μάτια του Νταρζαντόν ήταν τόσο καλά κλεισμένα, πού θα μπορούσε κανείς νάμφιδάλλη αν όπ'ηρχε πίσω τους ψυχή...

Άφου τελείωσε πιά ή συνομιλία του Μορονδάλ με την καμριέρα, ο κρεόλος πλησίασε τόν καινούργιο του οικότροφο και, χτυπώντας του φιλικά το μάγουλο, του είπε:

— Έ, μικρέ μου φίλε, γέλασε λοιπόν λίγο και σύ! Τί κατεδασμένα μούτρα είναι αυτά;...

Κι' αλήθεια, βλέποντας τη μπόννα του έτοιμη να φύγη, ο Τζάκ με δυσκολία κρατούσε τα κλάμματα.

— Κωσταντίνα, Κωσταντίνα, της έλεγε σιγά, πιασμένος από το φουστάνι της: να πής της μαμμάς νάρθ'η να με ιδ'η... χωρίς άλλο!

— Έννοια σου, τόν ήσύχαζε κείνη, θάρθ'η. Και μ'ήν κλαίει, είναι ντροπή.

Έξω χιόνιζε δυνατά. Ο Μορονδάλ είπε να στείλ'η να φέρουν άμάξι. Η Κωσταντίνα όμως, προς μεγάλη έκπληξη όλων, εδήλωσε πώς την περιμένε στην άκρη του στενού ο Αύγουστος με το κουπέ.

Είχαν κι' άμάξι δικό τους, ώ διαβολέ!..

— Αλήθεια, εξακολούθησε ή καμριέρα, ο Αύγουστος με παρακάλεσε να σ'ας ρωτήσω κάτι τί. Έχετε ακόμα μ'ηγητή το γιό μικρό του κυρίου Σαίτ;

— Ναί, ναί, πολύ καλό παιδί, άποκρίθηκε ο Μορονδάλ.

— Και φωνή πρώτης! έπρόσθεσε ο Λαμπασέντρ. Τόν θέλετε;

Και πριν πάρη απάντηση, άνοιξε την πόρτα και φώναξε σά βροντή τόν Σαίτ.

Ένα φοβερό ούρλιασμα του άποκρίθηκε κι' ο Σαίτ μπήκε.

Ήταν ένα ψηλό, κιτρινομελάχροινο παιδί, άραπάκι από την Αίγυπτο, πού ή μαθητική του στολή, κοντή και στενή όπως δά έλες οί στολές εκεί-μέσα, δεν του έρχόταν πιά στο μεγαλωμένο σώμα. Τό ίδιο και το πετό, το τεντωμένο στο κανονικό άλλωστε πρόσωπό του: ήταν τόσο λίγο, τόσο τσουρούτικο, ώστε όταν το παιδί άνοιγε το στόμα, τα μάτια έκλειναν μονάχα τους και τάνάπαλιν. Τό πετό του δεν έφτανε και για τα δυό!

Ναί, θυμόταν πολύ καλά τόν Αύγουστο, πού τόν είχαν άμαξά στο σπίτι και του έδινε όλα του τάποσίγαρα.

— Και τί θέλετε να του πώ εκ μέρους σας; τόν ρώτησε εύγενικά ή Κωσταντίνα.

— Τίποτα! άποκρίθηκε άπλά ο Σαίτ.

— Κι' οί γονείς σας τί κάνουν;...

— Δεν ξέρω.

— Μα δεν έγύρισαν στην Αίγυπτο, όπως έσκόπευαν;... Δεν σ'ας γράφουν; — Όχι! δεν μου γράφουν.

Η άδιαφορία πού έδειχνε ο οικότροφος του Μορονδάλ για την οικόγενιά του, δεν έσύσταινε βέβαια την άνατροφή πού έπαιρνε στο «οικογενειακό οικότροφείο». Κι' ο Τζάκ, καθώς άκουγε τις άπαντήσεις του, έκανε παράξενες σκέψεις.

Τού φαινόταν πώς εκεί-μέσα θα ζούσε με παιδιά όρφανά, έρημα, παρατημένα, ξεχασμένα και πώς έτσι θα καταντούσε μαζί τους κι' αυτός...

Τραβούσε απ' το φουστάνι την Κωσταντίνα και την παρακαλούσε:

— Ω, πές της νάρθ'η να με ιδ'η... πές της νάρχεται να με βλέπ'η!..

Κι' όταν ή πόρτα κλειστηκε πίσω απ' τους φαρμαλάδες της καμριέρας, κατάλαβε πώς τέλειωσαν όλα, πώς ένα δάκρυο κομμάτι της ζωής του, ή ζωή του χαϊδεμένου παιδιού, περνούσε πιά στο Παρελθόν και ποτέ δ'εν θα ξανάβλεπε τις εύτυχισμένες εκείνες ήμέρες...

Καθώς συγκόλαιγε, όρθος κι' άκουμπισμένος στην πόρτα του κήπου, ένα χέρι άπλώθηκε σ' αυτόν, πού κρατούσε ένα πράγμα μαύρο.

Ήταν ο Σαίτ πού, για να τόν παρηγορήσει, του έδινε ένα άποσίγαρο.

— Πάρ' το, είναι πούρο... μη σε νοιάζει, έγω έχω πολλά, του έλεγε, κλείνοντας τα μάτια για να μπορ'η να μιλή.

Ο Τζάκ, χαμογελώντας εύγενικά άνάμεσα στα δάκρυά του, του έγνεψε όχι, δεν ήθελε το άποσίγαρο, κι' ο νεαρός Αίγύπτιος πού ή εύγλωττία του ήταν πολύ περιορισμένη, τόν κοίταζε χωρίς να ξέρη πιά τί να του π'η, όταν ήρθε ο κ. Μορονδάλ.

Είχε συνοδεύσει την Κωσταντίνα ως τάμάτι της κυρίας της και γύριζε κατευχαριστημένος από την πολυτέλεια πού είχε ιδ'η.

— Μπράβο, είπε στο Σαίτ μ' άσυνέθιστη γι' αυτόν καλσύνη. Προσπάθησε να τόν παρηγορήσει... Παίξτε μαζί κανένα παιχνιδάκι... Πηγαίνετε στη σάλα πού είναι πιά ζεστά από δω... Σ'ας δίνω άδεια ως αύριο γι' άγάπη του καινούργιου.

Στη μεγάλη ροτόντα με τα τζάκια, όπου έπαιζαν καμιά δεκαριά «τροπικάκια», ο Τζάκ περικυλώθηκε άμέσως και πολιορκήθηκε από έρωτήσεις σε γλωσσικά ιδιώματα άκατάληπτα. Με τις ξανθές του μπούκλες, το βελούδνιο φορεματάκι και τις γυνές γαμπίτσες, άνάμεσα σ' όλα εκείνα τα ισχνά, τά ζωηρά, τ' άεικίνητα άραπάκια, έμοιαζε με μικρό κομψό παριζιανάκι πού βρέθηκε άξαφνα μέσα στο μεγάλο κλουδί των πιθήκων στο Ζωολογικό Κήπο.

Κι' ο ίδιος ο Μορονδάλ διασκέδαζε

μ' αυτό το θέαμα. Άλλά δεν μπόρεσε να μείνη πολύ: Μέσα συζητούσαν, φιλονεικούσαν ζωηρά. Τά ντό του Λαμπασέντρ έδιναν κι' έπαιρναν κι' ή κυρία Μορονδάλ Δεκοστέρ άπαντούσε με νότες πιά ψηλές. Άμέσως κατάλαβε κι' έτρεξε να βοηθήσει τη γυναίκα του πού υπερασπιζόταν ήρωικά τά λεπτά της τριμηνίας, γιατί οί κκ. καθηγηταί, πού είχαν να λάβουν κάμποσους μισθούς, έννοούσαν τώρα να τά μοιράσουν.

Ο κ. Εδάριστος Μορονδάλ — ή «Εβαίστ-Μοονβάλ», όπως έλεγε ο ίδιος τόνόμα του, — ήταν δικηγόρος και λογοτέχνης του γλυκού νερού, από κάποια πόλη της γαλλικής Γουαδελούπας. Στ' Παρίσι, πού με τη λάμψη του τραβά και τις πεταλούδες των Άποικιών, ο φιλόδοξος κρεόλος πήγε το 1848 για «να δράση εύρύτερα». Στην άρχή δοκίμασε να δικηγορήσει και να πολιτευθ'η. Άλλά τά βρήκε μπαστούνια με την ποφιά του: οί άνθρωποι ξεκαρδιζόταν από



«Οί καθηγηταί του Γυμνασίου Μορονδάλ...»

τά γέλια όταν τόν άκουαν νάγορεύη. Τότε αποφάσισε να δημοσιογραφ'η. Και πραγματικώς πέρασε από πολλές έφημερίδες, αλλά δεν κατάφερε να μείνη σε καμιά.

Έ, δεν είναι πιά εύκολο να «δράση» κανείς στο Παρίσι παρά στη Γουαδελούπη. Κι' ο φτωχός Μορονδάλ, για να μ'ήν πεθάν'η της πείνας, άρχισε να κάν'η, τι μπορούσε και να παίρν'η όσα του έδιναν. Έγινε δάσκαλος της Άγγλικής σ' ένα Λύκειο, αλλά τόν έδιωξαν έπειδή είχε την κακή συνήθεια να χτυπά τα παιδιά. Έδινε άρθρα σε Έγκυκλοπαιδικά Λεξικά για ένα κομμάτι ψωμί, έγραφε και μια δέτομη «Ιστορία του Μεσαίωνα» για είκοσιπέντε φράγκα τόν τόμο! Ως και αντίγραφα θεατρικών έργων έφτασε να κάν'η ο πεινασμένος βιοπαλαστής.

Έτσι έζησε τρία χρόνια. Κι' άφου έχασε πιά όλες του τις ελπίδες κι' έχάλασε το στομάχι του από την κακοπέταση, ή τύχη τόν έκανε να βρ'η ένα μάθημα, άγγλικής πάλι, σε κάποιο Παρθενάγειο πού το διατηρούσαν τρεις άδελφές, οί δεσποινίδες Δεκοστέρ. Η μικρότερη, τριάντα χρονών, κινδύνευε να μείνη γεροντοκόρη σαν τις άλλ-

λες. Ήταν όμως ή έφευρέτρια της «μεθόδου». Κι' ο Μορονδάλ πού ή σοφία της τόν είχε γοητέψει, τη ζήτησε σε γάμο και του την έδωσαν.

Παντρεμένος πιά, ζούσε με τη γυναίκα του μέσα στο Παρθενάγειο, όπου έδιναν μαθήματα κι' οί δυό. Άλλά ύστερα, οί μεγαλύτερες Δεκοστέρ, αν και ελάτρευαν την άδελφή τους, είδαν πώς ή συμβίωση ήταν άδύνατη για τόν άσυμβίβαστο χαρακτήρα και τις κακές συνήθειες του κρεόλου. Άνάμεσα σ' άλλα, το χειρότερο, φερνόταν άπότομα και στις μαθήτριες. Έτσι άναγκάστηκαν με λύπη τους ναπομακρύνουν το άντρόγυνο, άφου του έδωσαν όμως γι' άποζημίωση τριάντα χιλιάδες φράγκα.

Με τά χρήματα αυτά, ο Μορονδάλ σκέφτηκε σ' ην άρχή να ιδρύσ'η μια έφημερίδα ή ένα περιοδικό. Φοβήθηκε όμως μ'ήν τά χάσει και προσπάθησε να βρ'η καμιά έπιχ'ρηση πιά σίγουρη για να πλουτίσει με το μικρό του κεφάλαιο. Τότε του ήρθε ή περίφημη ιδέα.

Ήξερε ότι στέλνουν παιδιά από τις πιο μακρινές χώρες για να εκπαιδευθ'ουν στο Παρίσι: Από την Περσία, από την Ιαπωνία, από το Ινδοστάν, από τη Γουινέα, από παντού. Κι' οί γονείς τους τά έμπιστεύονται σε πλοιάρχους ή σ' έμπόρους, πού τους χρεισιμεύουν για κηδεμόνες.

Ήταν καλή δουλειά, γιατί τά μαθητοΰδια αυτά έρχόνταν συνήθως φορτωμένα χρυσάφι. Έπειτα κι' ή μέθοδος Μορονδάλ-Δεκοστέρ μπορούσε να σηκώσει πολύ ένα Σχολείο για παιδιά πού είχαν κάθε-λογής προφορά. Κι' άμέσως ο κρεόλος έγραψε σε διάφορες γλώσσες κάτι φοβερές ρεκλάμες, πού τις δημοσίευσε στις έφημερίδες των Άποικιών, της Χάδρης και της Μασσαλίας. Από τόν πρώτο χρόνο, ο άνιψιός του Ιμάμη της Ζανζιβάρης και δυό θάυμασοι μικροί μαύροι της Γουινέας έφτασαν στο σπίτι του Μορονδάλ, πού υποχρεώθηκε να πιάσει μεγαλύτερο. Τότε βρήκε, στο Στενό των Δώδεκα Σπιτιών, το άπαρατημένο εκείνο Ίπποφωτογραφείο πού είχε ναυαγήσει, γιατί τά άλογα δεν έννοούσαν να μπαίνουν στο έλλεινδό εκείνο καντούνι. Τό άγόρασε, το διόρθωσε όπως όπως και το Γυμνάσιο Μορονδάλ μπορούσε πιά να χωρ'η τού οικότροφους του.

Γιατί κάθε χρόνο του έστελναν κι' άλλους. Κι' όμως ο λυκειαρχής δεν νοιαζόταν τόσο για αυτούς. Τό χρυσό του όνειρο ήταν άλλο: Οί φωτογράφοι πού του πούλησαν το σπίτι εκείνο, τόν είχαν πείσει ότι σε λίγο θα τ'άναπαλλοτρίωναν». Ένας μεγάλος δρόμος θα περνοόσε από κεί, τά σχέδια ήταν έτοιμα κι' ένα σημαντικό ποσό θα έπαιρνε ο ιδιοκτήτης γι' άποζημίωση.

(Άκολουθεί)

Το πρώτιστον καθήκον του καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 34)

16.—Δωρεάν λαβαίνουν μέρος μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμο. Οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν συνοδεύουν τὴν λύσιν κάθε φυλλαδίου μετὰ 10 λεπτῶν νόμισμα ἢ γραμματόσημο, καὶ μετὰ 20 λεπτῶν οἱ ἀγοράσαι.

17.—Οἱ λύσεις στέλνονται γραμμένες σὲ χαρτὶ ἰδιαιτέρου, πού ὀνομάζεται *χάρτης τῶν λύσεων* ἢ *Λυσόχαρτο*, καὶ πουλιέται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως, σὲ φανελλοῦς, πρὸς 2,50 δραχμῆς (καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 2,60 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 3 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Κάθε φανελλοῦς ἔχει μέσα 13 φύλλα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ τὴν λύσιν μίας Τριμηνίας. Λύσεις σὲ ἄλλο χαρτὶ, δὲν εἶναι δεκταί.

18.—Τὸ λυσόχαρτο ἔχει χαρά-

ματα καὶ ὁδηγίαι, γιὰ νὰ ξέρῃ ὁ διαγωνιζόμενος πού καὶ πῶς πρέπει νὰ γράφῃ τὸν ὄνομα του, τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἀσκήσεως, τὴν λύσιν τῆς κτλ. Κάθε φύλλο λυσόχαρτου πρέπει νάχη τὴν λύσιν ἑνὸς μόνο φυλλαδίου. Ἄν ἔχη περισσότερων, μόνον τοῦ ἐνὸς λογαριάζονται, (γιατὶ τὰ λυσόχαρτα χωρίζονται κατὰ φυλλάδια καὶ εἴς τοι γίνεται τὸ μέτρον τῶν ὀρθῶν λύσεων). Ἐπίσης καὶ οἱ προστάσεις ἢ διορθώσεις σὲ λύσεις πού ἔχουν ἤδη σταλῇ, πρέπει νὰ γίνονται σὲ χωριστὰ φύλλα λυσόχαρτου, ὅσα εἶναι καὶ τὰ φυλλάδια στα ὁποῖα ἀναφέρονται. Προσθήκες καὶ διορθώσεις πολλῶν φυλλαδίων γραμμένες μαζί σ' ἓνα φύλλο λυσόχαρτου, ἢ ἄλλου χαρτοῦ, δὲν εἶναι δεκταί.

19.—Στὴς Πνευματικῆς Ἀσκήσεως κάθε φυλλαδίον, ἀπὸ πάντων, σημειώνεται ὡς πότε μπορούν νὰ σταλοῦν οἱ λύσεις τους. Ἀλλὰ καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὁρισμένη αὐτὴν προθεσμίαν, οἱ λύσεις ἐνὸς τοῦ φυλλαδίου εἶναι δεκταί γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν, φτάνει μόνον νὰ μὴ ἔχουν δημοσιευθῇ. Ἐπίσης, δυὸ ἢ περισσότερων φυλλαδίων οἱ λύσεις μποροῦν νὰ σταλοῦν τὴν ἴδιαν ἡμέραν, φτάνει νὰ μὴ ἔχῃ προθεσμίαν, ἢ νὰ μὴ ἔχουν δημοσιευθῇ οἱ λύσεις τοῦ ἀρχαιοτέρου.

20.—Τὰ λυσόχαρτα, ἔνα ἢ πολλὰ μαζί, μποροῦν νὰ στέλνονται ταχυδρομικῶς, μέσα σ' ἀνοικτὸ φανελλοῦ ἢ μετὰ ταῖνα, *σὺν ἐπιστάσει*.

21.—Οἱ διαγωνιζόμενοι διασπορεύονται σὲ τρεῖς Τάξεις κατὰ τὴν ἡλικίαν τους, ὅπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πρὸ πάντων. Κεφ. Ε', § 9). Καὶ δίδονται ἐξ ἑπίσης βραβεῖα σὲ κάθε Τάξιν, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο, ὑποψήφιοι εἶναι οἱ ἔχοντες τὰ $\frac{9}{10}$ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων τῆς Τριμηνίας γιὰ τὴν Μεγάλαν Τάξιν, τὰ $\frac{8}{10}$ γιὰ τὴν Μεσασίαν καὶ τὰ $\frac{6}{10}$ γιὰ τὴν Μικράν. Γιὰ τὰ δύο Β' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι οἱ ἔχοντες τὰ $\frac{8}{10}$ τοῦ ὅλου γιὰ τὴν Μεγάλαν Τάξιν, τὰ $\frac{7}{10}$ γιὰ τὴν Μεσασίαν καὶ τὰ $\frac{5}{10}$ γιὰ τὴν Μικράν. Γιὰ τὰ τρία Γ' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι οἱ ἔχοντες τὰ $\frac{7}{10}$ γιὰ τὴν Μεγάλαν Τάξιν, τὰ $\frac{6}{10}$ γιὰ τὴν Μεσασίαν καὶ τὰ $\frac{4}{10}$ γιὰ τὴν Μικράν. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς υποψήφιους, σὲ κάθε Τάξιν καὶ ἀπὸ κάθε κατηγορίας χωριστὰ, κληρονομεῖται ἓνας πού περιεῖ τὸ Α' Βραβεῖο, δύο πού παίρνουν τὰ Β' καὶ τρεῖς πού παίρνουν τὰ Γ'. Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔχονται Ἰσοτίμοι.

22.—Οἱ Ἰσοτίμοι δὲν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μετὰ τοὺς βραβευμένους, ὡς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ Βραβεῖου. ἔχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ τὰ δικαιώματά τους, πού ὁρίζονται πᾶρα κάτω, στὸ 5' Κεφάλαιον περὶ Βραβείων.

23.—Ἀπὸ τοὺς ἄλλους λύτες, σὲ κάθε Τάξιν, ἑπταὶν παίρνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις τοῦλάχιστο τὰ $\frac{2}{3}$ ἀπ' ὅσας ἔχει ἑκείνους πού πήρε τὸ τελευταῖον Γ' Βραβεῖο. Ὅλοι οἱ λοιποὶ παίρνουν *Ἐψήφισμα*.

24.—Γιὰ ὁρθὰς λύσεις μετροῦνται μόνον ἐκεῖνες πού συμφωνοῦν τέλεια μετὰ τὴν δημοσιευμένην στο φύλλο. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν λύσιν μίας Ἀσκήσεως μπορεῖ νὰ ταυριάζῃ καὶ ἄλλη λέξις ἀπὸ τὴν δημοσιευμένην (π.χ. σὲ μὴ Ἀκροσχημα, μὴ ζητούμενη λέξις πού πρέπει νὰ εἶναι νησική τοῦ Αἰγαίου καὶ νὰ ῥιχθῇ ἀπὸ Σ, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ Σκύρος καὶ Σέριφος), ὁ λύτης μπορεῖ νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν ἑνὴν καὶ γενναία, καὶ κατὰ Ἀσκήσιν, μπορεῖ νὰ γράφῃ ὅλες τὴς λύσεις πού βροῖσκει.

25.—Ἐψήφισμα (βλ. πρὸ πάντων περὶ Ἐψήφισμων) ὁ διαγωνιζόμενος παίρνει ἀπὸ ἓνα γὰρ καὶ δέκα ὁρθὰς λύσεις ἢ κλάσμα τῶν δέκα· παίρνει ἀκόμα ἀπὸ ἓνα Ἐψήφισμα γιὰ κάθε δυὸ φυλλάδια (ἢ κλάσμα) τῶν ὁποίων ἔλυσεν Ἀσκήσεις. Τὰ δεύτερα αὐτὰ ὀνομάζονται *Ἐψήφισμα Ἐπιμονῆς*. Π.χ. ἓνας πού ἔσται 102 λύσεις 13 ἢ 14 φυλλαδίων (ὅλης δηλ. τῆς Τριμηνίας) θὰ πάρῃ 11 Ἐψήφισμα καὶ 7 Ἐπιμονῆς, τὸ ὅλον 18. Ἐνας πού ἔσται πάλι 102 λύσεις, ἀλλὰ 9 ἢ 10 μόνον φυλλαδίων, θὰ πάρῃ 11 Ἐψήφισμα καὶ 5 Ἐπιμονῆς, τὸ ὅλον 16.

26.—Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώματος. Ἐπικρατῆς στὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως δὲν ὀνομάζεται *Ἐσπαθώμα* ἡ ἐγγραφή ἐνὸς νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴν πού φρονεῖται μετὰ ἀγάπης γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ καὶ νὰ νύσσει τὸν εὐγενικὸν αὐτὸν ζήλον τῶν φίλων τῆς, πού γίνεται πρόξενος ἐνὸς καλοῦ στὸν παιδικὸν κόσμον καὶ γενικὰ στὴν κοινωνίαν, ἡ Διαπλάσις ἵδρυσε τὸν Διαγωνισμὸν Ἐσπαθώματος. Οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

27.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ περιλαμβάνει ὅλους ἐκείνους πού σ' αὐτὸ τὸ διάστημα κάνουν νέους συνδρομητὰς στὴν «Διαπλάσιν». Ἐτήσιος, ἐξάμηνος ἢ τριμηνιος. 28.—Οἱ διαγωνιζόμενοι μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε συνδρομηταὶ πού ἐνεργοῦν μόνον τους, εἴτε *δμάδες Συνδρομητῶν*, δηλαδή «Μικροὶ Σύλλογοι» πού ἰδρύονται ἀπὸ Διαπλάστοιλα μετὰ κύριον σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ.

29.—Οἱ «Μικροὶ Σύλλογοι» εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν Διαπλάσιν. Κάθε συνδρομητὴς μπορεῖ νὰ ἰδρύσῃ ἓνα Σύλλογον, ἀπὸ συνδρομητὰς πού μένουσιν ἐν ἑαυτῷ ἴδιᾳ πόλιν ἢ καὶ ἄλλου, μετὰ δικὸν τὸν ὄνομα, μετὰ δικὸν τὸν καταστατικόν, μετὰ δικὸν τὸν τρόπον ἐνεργείας. Οἱ ἀνακρινόμενοι αὐτῶν τῶν Συλλόγων δημοσιεύονται συνήθως στὴς Μικρὰς Ἀγγελίας.

30.—Κάθε παραγγελία γιὰ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀνάλογον ἀντίγραφο καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν δήλωσιν τοῦ συνδρομητοῦ πού τὸν ἐγγράφει, ὅτι εἶναι *Ἐσπαθώμα* τὸν γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν. Ἐπίσης ὅταν Ἐσπαθώμα κανεῖς ἐκ μέρους Μικροῦ Συλλόγου, πρέπει κατὰ ἑκάστην πού στέλνει παραγγελίαν γιὰ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ, νὰ δηλώσῃ ὅτι εἶναι Ἐσπαθώμα τοῦ δεινὰ Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετὰ τὴν ἐγγραφή δὲν εἶναι δεκταί. Οὔτε μεταβίβασις Ἐσπαθώματος γίνεται. Ἀμα δηλαδή ἓνας νέος συνδρομητὴς γράφτηκε πᾶς ὡς Ἐσπαθώμα τοῦ δεινὰ συνδρομητοῦ ἢ τοῦ τῆς Συλλόγου, δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κατὰ τὸν δὲν Ἐσπαθώμα ἄλλου, εἴτε Συλλόγου εἴτε συνδρομητοῦ.

31.—Καὶ ἡ ἐγγραφή ἀπὸ τοῦ λογαριάζεται στὸ Ἐσπαθώμα ἐκείνου πού τοῦ πληρώνει τὴν συνδρομήν, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ μετὰ τὴν παραγγελίαν. Ἐπίσης περὶ τὸ Ἐσπαθώμα τοῦ συνδρομητοῦ πού στέλνει τὸ ἀντίγραφο καὶ ἡ στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς ἐνὸς ἔξαμηνου ἢ τριμηνίου συνδρομητῶν, εἴτε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἐγγράφει στὴν ἀρχὴν, εἴτε ἄλλος. Ἦ ἀπευθείας ὅμως ἀναγνώσις δὲν περνᾷ στὸ Ἐσπαθώμα κανενός.

32.—Ἐγγραφὰς συνδρομητῶν γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν τοῦ Ἐσπαθώματος γίνονται σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου. Κάθε φορά πού βροῖσκει κανεῖς ἓνα νέο συνδρομητὴν, μπορεῖ νὰ στέλνῃ ἀμέσως τὸν ὄνομα του, τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸ ἀντίγραφο τῆς συνδρομῆς του, γὰρ νὰ γράφεται χωρὶς ἀναβολῆς. Δὲν εἶναι δηλαδή ἀνάγκη νὰ περιμένῃ μήπως βροῖ καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

33.—Ὁ διαγωνιζόμενος στὸ Ἐσπαθώμα συνδρομητὴς πρέπει νάχη πληρώσει τὴν δικήν του συνδρομὴν γιὰ τὸν ἴδιον χρόνον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νάχη καὶ ψευδώνυμο.

34.—Οἱ συνδρομὲς τοῦ Ἐσπαθώματος λογαριάζονται εἰς φύλλα. Καθένας δηλαδή πού ἔκαμε

συνδρομὴν, θεωρεῖται ὅτι ἐξόδεψε τόσα φύλλα, ὅσα θὰ σταλοῦν τοῦς συνδρομητὰς του ὡς τὸ τέλος τῆς συνδρομῆς τους. Π.χ. ἓνας πού ἔκανε ἓνα ἐτήσιον συνδρομὴν, εἶναι σὰ νὰ ἐξόδεψε 52 φύλλα. Ἄν ἔκανε δὺ ἐτήσιον, ἐξόδεψε 104 φύλλα. Ἐνὰν ἐξάμηνον, 26 φύλλα, καὶ καθεξῆς. Μ' αὐτὴ τὴν βάση βγαίνουν τὰ ποσά τῶν Διαγωνισμῶν καὶ μοιράζονται τὰ βραβεῖα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

35.—Οἱ δεκαπέντε πρῶτοι, ἐκεῖνοι δηλαδή πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὰ περισσότερα φύλλα στὸ διάστημα ἐνὸς χρόνου (πάντα ὅμως ὀχι λιγότερα ἀπὸ 780), παίρνουν *Βραβεῖο Πρώτης Τάξεως*. Ἄν ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν 15ον βραβευμένο, βραβεύονται καὶ ὅλοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐκεῖνοι πάλι πού ἔχει ἐξόδεψαι τὰ περισσότερα φύλλα ἢ τὸν 15ον, ἀνακηρύσσονται *Κορυφαῖοι* καὶ ἂν διαγωνίζονται καὶ Σύλλογον, ἓνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πρῶτος πάλι στὸ Ἐσπαθώμα, ἀνακηρύσσεται χωριστὰ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*.

36.—Ἄλλοι ἐικοσιπέντε κατόπιν, ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὰ μισὰ τοῦλάχιστο φύλλα ἀπὸ τὸν τελευταῖον τοῦ Βραβεῖου Πρώτης, παίρνουν *Βραβεῖο Δευτέρας Τάξεως*. Καὶ ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν 25ον, βραβεύονται καὶ ὅλοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

37.—Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι παίρνουν Ἐπαινον. 38.—Ὅλοι οἱ βραβευμένοι, εἴτε μετὰ τὴν Πρώτην εἴτε μετὰ τὴν Δευτέραν Τάξιν Βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σταλοῦν τὴν *φωτογραφίαν* τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ γὰρ ὁ καθένας παίρνει βιβλία κατ' ἐκλογὴν τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνον πού ἐκδίδει ἡ Διαπλάσις, ἀνάλογα μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων πού ἔχει ἐξόδεψαι καθεὶς. Ἐστὶ ὁ Κορυφαῖος, τῆς Πρώτης Τάξεως, παίρνει 60 λεπτῶν βιβλία γιὰ κάθε δέκα τοῦ φύλλα, καὶ 40 λεπτῶν οἱ λοιποὶ. Π.χ. ἓνας πού ἔδεψε 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος — εἴτε Σύλλογος εἴτε ἄτομον, —μπορεῖ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίως δραχμῶν 90 (150×60) καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους δρ. 60 (150×40). Ὁ Κορυφαῖος πάλι τῆς Δευτέρας Τάξεως παίρνει βιβλία 40 λεπτῶν γιὰ κάθε δέκα τοῦ φύλλα καὶ 30 λεπτῶν οἱ λοιποὶ. Τέλος οἱ Ἐπαινούμενοι παίρνουν γενικῶς 20 λεπτῶν βιβλία γιὰ κάθε δέκα τοῦ φύλλα.

39.—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κοινὸν Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης τῆς, μπορεῖ κανεῖς νὰ παραγγεῖλῃ γιὰ ὁδὸν τοῦ καὶ μὴ συνδρομῆς γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἡ τετραδία Μ. Μουσικῶν, ἡ Λυσόχαρτα κτλ. Ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

40.—Γίνονται καὶ ἄλλοι διάφοροι Διαγωνισμοὶ: Λιγνισμῶν, Παιδικῶν, Μεταφραστικῶν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ἀγγλικῶν ἢ Γερμανικῶν, Ζωγραφικῶν, Φωτογραφικῶν, Καλλιγραφικῶν, Κρυπτογραφικῶν,

καὶ ἄλλων. Αὐτοὶ δὲν εἶναι τακτικοὶ ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται ἐκτάκτως, εἴτε μὴ φορὰ τὸ χρόνον, εἴτε καθεὶς πού θέλῃ. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, γίνονται καὶ ἄλλοι, πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν 25ον, βραβεύονται καὶ ὅλοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

41.—Ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

42.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

43.—Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ κανεῖς τοὺς Διαγωνισμοὺς πού κάνουν χωριστὰ μερικὸν συνδρομητὴν ἢ Σύλλογον Συνδρομητῶν, δημοσιεύοντας Προκηρύξεις καὶ Ἀποτελέσματα στὴς Μικρὰς Ἀγγελίας μετὰ πληρωμῆς. Ἦ Διαπλάσις δὲν ἐνεῖ καμμιὰ σχέσιν μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικὺς Διαγωνισμοὺς, οὔτε καμμιὰ εὐθύναν ἀναλαμβάνει.

(Ἀκολουθεῖ)

Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν κτλ. κτλ. Αὐτοὶ δὲν εἶναι τακτικοὶ ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται ἐκτάκτως, εἴτε μὴ φορὰ τὸ χρόνον, εἴτε καθεὶς πού θέλῃ. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, γίνονται καὶ ἄλλοι, πού ἔχουν ἐξόδεψαι τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν 25ον, βραβεύονται καὶ ὅλοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

44.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω γίνεται ἐκτάκτως καὶ ἓνας ἄλλος μεγάλος καὶ σπουδαῖος Διαγωνισμὸς ὁ λεγόμενος *Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*. Προτείνεται μὴ ἐφαρμογῇ, οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπάντησιν καὶ βραβεύονται οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις. Κρίνονται ὅμως ὅλες σὲ μὴ Συνεδρίασιν τοῦ *Σπιτικοῦ τῆς Διαπλάσεως*, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδιαν, ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τῆς Κυρὰ-Μάρθα, τὸν ψυχολογὸν καὶ γραμματικὸν τῆς Ἀνανίας, τὴν Δωδεκά ἀδελφὴν του, τὴν μαῦρην τοῦς γάτα Πίσσα κτλ. Τὰ πρακτικὰ, νὰ ποῦμε, αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, πού τὰ κρητὶς συνήθως ὁ Ἀνανίας εἶναι καὶ ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ μετὰ ἀποτελέσματα, πού δημοσιεύονται στὸ φύλλο μετὰ σχετικὰς γεγοιγραφίας.

45.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

46.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

47.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

48.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

49.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

50.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

51.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

52.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

53.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

54.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

55.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

56.—Ὅταν τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀνάλογον τῆς ἐργασίας πού ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ καθενός, πού ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ: —Φύγε, Τοτό, ἀπὸ δῶ! Τώρα δένω τὸ γλυκὸ.
Ὁ Τοτός: —Δός μου καὶ μένα μὴ κλωστή, νὰ σὲ βοηθήσω...
[Γεγονός]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 4 Ἰανουαρίου 1926

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΤ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

46ον Δελτίον Ειδήσεων

Από το 45ον Δελτίον (2α φύλ. 4ον) Δ. 13 849 50
Κούλα Εδάχ. Χρήστος 12 50
Κορνήλιος Μοιχίτης 5.—
Ι. Β. Κουταλίζης 5.—
Εν όλω μέχρι σήμερα 2ρ. 13 872.—

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδεν ψευδώνυμον εγινώσκεται ή ένα νεοῦται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος δρ. 10.—Τα εγινωγμένα ή αναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, ανήκουν εις άγόρια και όσα από Ε, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Συνοριωτάκι, ά. [ΘΒ]. Νηρηίς του Πηνειού, ά. [;];]. Θεσσαλικός Διάβολος, ά. [;];]. Ανθισμένο Ρεϊμι, ά. [ΔΚ]. Αφρημένος, ά. [Π]. Δίβιος, ά. [ΑΚ]. Φως του Μοριά, ά. [ΜΒ]. Ελληνική Δόξα, ά. [ΓΣ]. Αθηνά, ά. [ΝΓ]. Αράπινο, ά. [ΙΑ]. Ατσιγγάνα, ά. [ΙΑ]. Φωτεινός, ά. [ΑΤ]. Ατρεμίας, ά. [ΚΚ]. Μονάκοβι, ά. [ΚΘ]. Γαρδένια, ά. [ΑΠ].

Αναγνωσθείς Ψευδώνυμο : Ασπρος Αράπης, ά. Ανοικτόκαρδος, ά. Απόγονος του Οδυσσέως, ά. Κυρά Κυραλίνα, ά. Ιωνικός Αστήρ, ά. Μίμης Ροδάνας, ά. Γλυκό Χαμόγελο, ά. Ονειροπόλος Ψυχή, ά. Καραμελίτσα, ά. Παιδί του Μέλ-λοντος, ά. Φρού-Φρού, ά. Μαίμου του Κωλλήτη, ά. Μικρή Επαρχιώ-τισσα, ά. Ελληνική Αναγέννησις, ά. Πανταχού Παρών, ά. Αιθέριος, ά. Φιλόσοφος, ά. Μίκα, ά. Νεφε-λώδης Ψυχή, ά. Βυζαντινό Αστρά, ά.

Η Διαπλάσις άδράζεται

τους φίλους της: Γλυκό Χαμό-γελο (σά νά τξέρες! βλέπεις τί λέω σήμερα για τό Μνημείο του Πολέμου φωτογραφία ελήφθη) Δε-ματοβαμμένη Δόξαν (άπό τό μυ-θο σου, μερικά τετράστιχα, στην άρχή, είναι καλά δώτερα χαλούδν δέν μάρεσαι νά κάνω συγκρίσεις μεταξύ ζώντων λογοτεχνών κι' οι δυο αυτοί έχουν τή θέση τους στη Λογοτεχνία και καθάνας εις' ελευ-θερος νά προτιμά όποιον θέλει) Ιούλιον Κάισαρα (θα είδεις ότι αυτό σου εδιάλεξα' χαίρω πού σου άρσαν τόσο τά Νέα μου' καλό και τό Π. Πνεύμα σου, αλλά στό έξή-νά τά γράφης χωριστά, όχι μαζί με τό γράμμα) Αττινήν Δύγην και Τσούχτραν (ευχαριστώ για τίς ώραιές εύχες' πολύ μεθοδική ή Στατιστική σας κι' έτσι νά κάμετε και του 1926) Πληγωμένην Καρ-διάν (έστειλα' είδες λοιπόν ότι ό φόβος σου ήταν μάταιος' δέν θα σάς άφινω, ούτε έχω στό νοῦ μου νά σάς άφισω, όσο μάχηπάτε καί με θέλετε τόσο) Δάμωνα (έλαβα, ευχαριστώ. έγκάρδια συλλυπητήρια' περιμένω τό νέο σου ψευδώνυμο' ναι, παιδί μου. κατγίνου' θα σου είναι κι' αυτό μία παρηγοριά) πρώην Βεατρίκην (έστειλα' χαίρω πού όλες έκεί οι Διαπλάσοπούλες πήγατε καλά στους Διαγωνισμούς) Διαβολέμενο Ροδιτάκι (έλα τά έλαβα και όλες οι παραγγελίες σου έγιναν' ο' ευχαριστώ πολύ για τίς

φροντίδες και περιμένω πάντα τά λαμπρά αποτελέσματα) Συλαβο-μένην Έρυθραίαν (έλαβα, ευχα-ριστώ' τά φύλλα 36 52 του 1922 σοῦ έστειλα ταχυδρομικώς) Ελένην Παπαγιαννοπούλου (έλαβα, ευχα-ριστώ για τά καλά λόγια και περι-μένων) Αιθέριον (τό δικαίωμα του ψευδώνυμου είναι δρ. 10 κι' όχι 5) Ποιμένην Ψυχήν (πολύ μου άρε-σε τό γράμμα σου' ό Ιούλιος Βέρν-ητιν Γάλλος μυθιστοριογράφος' γεν-νήθηκε στη Νάτιη τό 1826 και πέ-θανε στο Παρίσι τό 1905' έκνε με-πολλά ταξίδια στη ζωή του, —έινε μάλιστα δικό του πλοίο, — κι' έ-γραψε πλήθος μυθιστορημάτων, πού τά περισσότερα είναι ταξιδιωτικά) Γελασίαν (έγώ είμαι της ιδέας νά μήν τό αλλάξω) Δίβιον (ναί, μπορείς νά μου στείλεις) Άρην (έστειλα' οι 'άγραφες κάρτες' πού βλέπεις στις Μ. Αγγελίες είναι ει-κονογραφημένα δελτάκια πού στέλ-νονται σέ φάκελλο χωρίς έπιγραφή από μέσα και χωρίς λόγια από πίσω' άγραφα τελοσπάντων) Αστέρην του Παρελθόντος (χαίρω πολύ για τήν άπόφασή σου) Αντίφιλον (ναί) Ροδαλήν Δυούλαν (έχει καλώς) Νερέλλαν Δ. Βρατσάνον, Πέλοπα, Έλληνικήν Αναγέννησιν, Δα-φνοστεφή Ολυμπιονίκη. Τά-ριαν, Άλκηστιν, Δεϊλά, Γ. Κα-ραχώρηγην, Μίμην Ροδάνον κτλ κτλ.

Σπου Μπάρακν, Έρωίδα του Ζαλόγγου, Άγγελον (έστειλα). Είς όδας έπιστο) ά. έλαβα μετά τήν 3 Ιανουαρίου, θίπαντήσω στο έρχόμεν'.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δενταί μέχρι 2 Ματίου]

63. Δεξιόγραφος

Τό πρώτο λές στύν όρκο σου,
Τό δεύτερο νησί,
Και κάποιον από τους δώδεκα
Κάνουν τά δυο μαζί.

Ψυχή της Δέσφου

64. Στοιχειόγραφος

Στου ήραιοίστιου τό κεφάλι
Έν' άκόμα γράμμα βάξω
Κι' όνομα μιάς άγιας
Άπροσδόκητα διαβάζω.

Άπροσδοκώμενη Βαρνούλα

65. Τονόγραφος

Γνωστός λαμπρός αστερισμός
Τόν τόνο του άν αλλάξω,
Έα κοπάδι φτερωτό
Μπροστά σου θά πετάξω.

Λουλούδι της Άνδρου

66. Αίνιγμα

Τραγική βασίλοπούλα
Θά ίδης στο θηλυκό μου
Κομπολόγια κι' άλλ'ι κάνουν
Από τό ούδέτερό μου.

Μερίλας Ι. Ταφλαμπάς

67. Τρίγωνον

***** = Χώρα Μικρασίας
***** = Νήσος του Αιγαίου
***** = Γεωμετρίκοι καταλόγοι
**** = Θεά
*** = Έντομον
** = Άνθη
* = Φωνήεν

Και καθέτος τά ίδια.

Άχ, Πόλη!

68. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ποταμός.
2671728 = Λατίνος ποιητής.
31424 = Φυτόν έδώδιμον.
45758 = Θεότης.
563128 = Άρχαία πόλις.
6258 = Πτηνόν.
7565 = Μεγάλη νήσος.
8234724 = Άκρωτήριον

Έλληνικόν Ίδεώδες

69-73. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ένός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' έ-νός άλλου, πάντοτε του αυτού, νά σχηματισθύν άνευ άναγγραμ-ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις :

δένω, κόρη, άνετος, χώρα, Δαρία.

Νιόβη

74. Ποικίλη Άκροστιχίς

Τάρχια των κάτωθι ζητούμέ-νων λέξεων άποτελούν θεόν των Ρωμαίων, τά δεύτερα γράμμα-τα σιδηρουργικόν εργαλείον και τά τρίτα αίσθημα άλλων :

1. Κράτος της Ευρώπης. 2. Έκείνος πού δέν φοβερίται. 3. Έ-πίσημα χρόνου. 4. Ύψωμα νής. 5. Νηρίς του Ιονίου.

Ίακοβος Σαντοριναίος

75. Φωνηεντόλιπον

μς-μ-***-πλζ

Ναυτόπουλο

76. Γρίφος

Ε μαγ μαγ λι λι
δεϊ μαγ χρ λυκος λι λι
μαγ μαγ λι λι λι λι
Λιλιόνητη

Διά τους Γαλλομαθείς

77. Αίνιγμα

Σάν τό λές στη 1 αλλική,
Β ίσκεσαι σ' άπελπισία
Άλλά στην Έλληνική
Τό προφέρεις με λατρεία.

Βιολέττα

78. Calemhour

Quelles sont les trois villes
de France qui, multipliées,
font vingt-un?

Διαβολέμενο Ροδιτάκι

ΔΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 42

633. Κύθηρα-Άντικύθηρα, Πα-
ξοί-Άντίποσι. — 634. Μίσος (μύ-
σος). — 635. Φειδίας-φειδί. — 636.
Βέρνη-Λέρνη.

637. Α Α Β 638. ΛΙΒΙΟΣ
Ν Β Ι (Ιβίς, βίος, βλ-
Τ Ε Α βίος, Σίλβιος)

ΙΩΝΑΣ — 639-640. 1.
Τ Τη γλώσσα. 2.

Ι Ό Πορος. — 641.
Ν Υγιάνειν άριστον

Ο εσίν (Η ΤΙΝ
Σ άνάγκη ΝΕΣ

στο της Έπιγραφής κατά
στι όν εκ των κάτω.) [ΤΙ-
Νάξω, ΝΕΣος, ΣΤΟμα, ΕΙΝ

ΑΠιστοτέλης, ΕΙΝαι, ΑΙ-
Νος, ΥΓΙής] — 642. Άρε ΥΓΙ-
τήν επαινεί. — 643. Φύσιν ποιηράν

μεταβαλύν οδ ράδιαν. (Φ' εις εν,
πότα ο, αν με τά, β' άλλην,
ούρά δύο, ν.) — 644. Clocher-
cocher. — 645. Eglise, Eglise, Epoque, Etoile.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕΤ'—65)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Ζ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσουμε διαγωνισμό καρτών (άγροφων), προτιμούμε καλλονάς, Έλληνικά τοπία, κτίρια και άποψεις της Αθήνας. — Προθεσμία τοιμήν η Βραβεία. Για τίς καλόνες: ΠΟΙΟΙ ΕΙ-ΝΑΙ ΟΙ ΛΟΛΟΦΟΝΟΙ, Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ (Τολστόι). Για τό το-πία: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΟΡΑΦΦ. ΒΑ-ΝΙΑΣ, ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ (Γκό-υλ). Για τίς άποψεις: ΠΕΙΝΑ, ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ, ΑΛΗ-ΤΗΣ (Χάμσον). Μπορεί ό καθένας νά στείλη κάρτες κι' άπό τά τρία είδη. Σό-στασις μας: Ί. Παναγόπουλον, Άλκα-μένους 122, Αθήνα.

Ό Άοχηνός

ΝΤΟΡΙΑΝ

(ΚΕΤ'—66)

Πήδοντας, έναυπαίνω στο Διαπλά-
σόκομο. Εύνομαι εύτυχές τό Νέον
έτος.

ΜΑΙ-ΜΕΥ ΤΟΥ ΚΩΛΕΤΗ

(ΚΕΤ'—67)

Ποικιλίσσα Όλάδι, σου εδχομαι νά

περάσής τόν καινοέρον τόδον χα-

ρούμενη κι' εδυχισμένη. Μα άγάπη,

Αιγούλημα

(ΚΕΤ'—68)

Τίς πύ άγνής εύχες για τί γιορτή

σου, άγαπημένη μου Νίτα Διμη-
τρακοπούλου.

Ανίς Α. Κ.

(ΚΕΤ'—69)

Διαγωνισμών μου (ΚΕ'—1'88) πασα-

ταίνω έπί μήνα. Σταλλάτε όλου

Βραβεία εκλεκτά. Περιμένω.

ΙΩΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

(ΚΕΤ'—70)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλου

και όλες.

(ΚΕΤ'—71)

Ο ΒΡΑΧΟΣ εδχεται

στο Διαπλάσσοπυλα χρόνια πολλά

(ΚΕΤ'—72)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΡΗΣ»

Ελληνική Αναγέννησι, Αναμόρφωσι.

Χ. Παπαδημητρίου. Άριστοφ, Νάο-

βάνα, στείλαμε. — Ό τών Διαγωνισμών

ΦΑΟΥΣΤ

(ΚΕΤ'—73)

Ζωή Πεμπνηύτ, άν με γνωρίζης.

γράφς: Άγγελον, poste-estante,

Λαύρειον.

ΑΓΓΕΛΟΣ

(ΚΕΤ'—74)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με Διαπλάσ-

σοπυλα. Δίσις: Ταχυδ. Κιβώτιον

45, Αθήνα.

ΜΟΝΑΚΡΙΒΗ

(ΚΕΤ'—75)

Προκηρύσσουμε διαγωνισμόν άγρο-

φων Καλλιτεχνικών και Κομικών

καρτών. Προθεσμία 40ή ημερος. Συμμε-

τοχή 1 δραχμή. Βραβεία 6 εκλεκτά. Δ) σικ

Ταχυδ. Όνομις 45, Αθήνα.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΑΣΤΡΟ, ΜΟΝΑΚΡΙΒΗ

(ΚΕΤ'—76)

Η διεθύνσις μου έγινε: Γιώργον

Κανελλόπουλον, poste-restante, Α

θήνα.

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕΤ'—77)

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ, στη γιορτή

σου χρόνια πολλά,

Διαβολέμενο Ροδιτάκι

(ΚΕΤ'—78)

Καρνάτις — Ύφαντή

Κόρη των Όνειρων

(ΚΕΤ'—79)

Πρωτοπαίνοντας στο Διαπλάσσο-

μο χαίρομαι άπαντας, ιδιαίτέρως

τίς Έλκεϊές Έλληνοπούλες.

Τριανταφυλλάκι

(ΚΕΤ'—80)

Πρωτοπαίνοντας στο Διαπλάσσο-

μο χαίρομαι άπαντας, ιδιαίτέρως

τίς Έλκεϊές Έλληνοπούλες.

Γαρδένια

(ΚΕΤ'—81)

Φαράς, θεομώς εδχαριστούμε διά

τόν χαίρομαι άπαντας, ιδιαίτέρως

καλάς έορτάς. — Συνδεδεμένοι Κρίνοι

(ΚΕΤ'—82)

Ελίστις Άγάπη, εύτυχές τό Νέον

έτος.

Κοινοδύνη Νεράδα

(ΚΕΤ'—83)

Ψαμμήτις, ανταλλάσσουμε Μ. Μ

μέσον Διαπλάσσεως

Προκήρυσσα της Ευρώπης

(ΚΕΤ'—84)

Μ ή έχοντάς τόν (ΚΕ 1289) διαγωνι-

σμό μας, παρατινόμενον μέσο

Φεβρουαρίου.

ΠΕΤΑΛΟΝ ΚΡΙΝΟΥ, ΕΛΕΥΘ. ΡΟΥΣΣΑΚΗ